

H A R O L D R O B B I N S

PIRATENS DOTTER

 SAGA
EGMONT

H A R O L D R O B B I N S

PIRATENS DOTTER

 SAGA
EGMONT

Harold Robbins

PIRATENS DOTTER

SAGA EGMONT

Piratens dotter

är översatt från engelska av Sture Biurström efter

The Pirate

Copyright © 1988, 2018 Harold Robbins och Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

Omslagsfoto: Shutterstock

ISBN: 9788711791813

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

I Allahs namn, Allförbarmarens.

Den ivriga strävan efter att föröka era rikedomar
leder er åt andra håll
tills ni kommer i graven.
Helt visst erfar ni snart nog
hur dåraktiga ni varit.
Ack om ni dock kunnat inse er dåraktighet
i övertygad visshet!
Ja, helt säkert.
Ni skall få skåda helvetet.

Ur Koranen
Kapitel 102
Rikedomsförökandets Sura.

Prolog

1933

Det var den åttonde stormdagen. Aldrig tidigare hade en sådan storm som denna rasat. Inte ens den gamle kameldrivaren Mustafa kunde minnas något liknande och ändå var han en gubbe redan när de andra i karavanen var pojkar.

Med ghutran tätt tryckt mot ansiktet stretade han mödosamt mot Fuads, karavanledarens, tält. Han stannade då och då och kikade genom springorna i tyget, för att vara säker på att han inte tappade bort riktningen och förirrade sig bort från oasens ringa skydd ut i den vinande, virvlande sanden i öppna öknen. Varje gång han stannade, piskade sandkornen i ansiktet som bösshagel. Han harklade sig och samlade saliv för att klara strupen innan han gick in i det lilla tältet. Men där fanns ingen fuktighet, bara sandens korniga torrhet.

Fuad satt på en stol vid ett litet bord på vilket en oljelampa fladdrade. Den åstadkom egentligen bara skuggor i mörkret. Fuad såg upp på kameldrivaren men han sade inget. Han var en jättelik man som inte var särskilt talför.

Mustafa rätade ut sig till sin fulla längd av högst en och sextio som han alltid gjorde när han tilltalade karavanledaren.

- Det har kommit sand i Guds ögon, sade han. Han är blind och han har förlorat oss ur sikte.

Fuad grymtade. För en gångs skull fann han ord.

- Din åsna, sade han. När vi nu har gjort färden till Mecka, tror du då att Han skulle förlora oss ur sikte på vår hemfärd?

- Döden ligger i luften, sade Mustafa envist. Till och med kamelerna känner vittringen av den. För första gången är de nervösa.

- Sveg filtarna om huvudet på dem, sade Fuad. Om de inte kan se, drömmer de sina kameldrömmar.

- Jag har redan gjort det, sade Mustafa. Men de skakar av sig filtarna. Jag har tappat bort två filtarna i sanden.

- Ge dem litet cannabis att tugga på då, sade Fuad. Inte så mycket att de blir vilda och galna. Bara så pass att det håller dem lugna.

- De kommer att sova i två dygn.

Karavanledaren såg på honom.

- Det gör detsamma. Vi ska ju ändå inte ge oss iväg.

Men den lille mannen stod på sig.

- Det är i alla fall ett illavarslande omen. Hur är det med vår herre?

- Han är en god man, svarade Fuad. Han klagar inte. Han tillbringar tiden med att sköta om hustrun och hans bönematta är alltid vänd mot Mecka.

Kameldrivaren smackade med läpparna och frågade:

- Tror du att de blir bönhörda när de nu har gjort pilgrimsfärden?

- Allt ligger i Allahs händer, sade Fuad med en snabb blick uppåt. Men hennes tid är mycket nära. Snart vet vi besked.

- En son, sade Mustafa. Jag ber till Allah att Han skall skänka dem en son. Tre döttrar är en alltför tung börda. Till och med för en så god man som han.

- En son, upprepade Fuad. Allah, var barmhärtig. Han reste sig upp från stolen och lutade sin resliga kropp över den lille mannen. Och nu, din åsna! röt han plötsligt. Gå tillbaka och se till dina kameler annars ska jag begrava dina gamla ben i deras dynga.

Det stora tältet som var förankrat mellan fyra jättestora palmer i mitten av oasen var starkt upplyst av strategiskt upphängda glödlampor i hörnen av det stora tältrummet. Bakom ett av förhängena surrade svagt den lilla bensindrivna generatoren som alstrade elektriciteten. Genom ett annat förhänge trängde sötaktig lukt av kött som grillades över träkol.

För väl tjugonde gången den dagen lyfte doktor Samir Al Fai upp tältfliken och gick till den yttre tältväggen för att kisa ut i stormen.

Det sved i ögonen av sanden som trängde in genom den smala springan och han kunde inte ens urskilja trädtopparna fem meter över tältet eller randen av oasen, där den virvlande sanden såg ut att bilda en vägg som sträckte sig upp i skyn. Han tillslöt öppningen och gnuggade sanden ur ögonen medan han gick tillbaka till tältets stora rum. De toffelklädda fötterna rörde sig tyst då de sjönk ned i de mjuka vävda mattor som helt täckte sandgolvet.

Nabila, hustrun, såg upp på honom.

- Ingen bättring? frågade hon med sin mjuka röst.
- Ingen bättring, svarade han och skakade på huvudet.
- När tror du att stormen kommer att avta? frågade hon.
- Jag vet inte, svarade han. I varje fall märks det inga tecken på att den skulle börja bedarra.

- Ångrar du dig? undrade hon milt.

Han gick fram till hennes stol och såg ned på henne.

- Nej.
- Du skulle inte ha gjort den här pilgrimsfärden om jag inte insisterat på att vi skulle göra den.

- Det var inte bara för din skull som jag gjorde pilgrimsfärden, det var för vår kärleks skull.

- Men du trodde inte att pilgrimsfärden till Mecka skulle förändra något, sade hon. Du talade om för mig att ett barns kön avgörs redan vid avlelsen.

- Det är för att jag är läkare, sade han, men jag är också troende.

- Om barnet är en flicka då?

Han svarade inte.

- Skulle du då skiljas från mig eller ta dig en andra hustru som din farbror prinsen önskar?

Han tog hennes hand.

- Nu är du dum, Nabila.

Hon såg upp i hans ansikte och hennes blick mörknade som om en skugga hade fallit över den.

- Tiden är snart inne. Och jag börjar bli rädd.

- Det är inget att vara rädd för, försäkrade han.

Dessutom kommer du att föda en son. Talade jag inte om för dig att barnets hjärtslag är en gosses?

- Samir, Samir, viskade hon. Du skulle säga vad som helst till mig för att hindra att jag oroar mig.

Han förde hennes hand till läpparna och sade:

- Jag älskar dig, Nabila. Jag vill inte ha någon annan hustru, någon annan kvinna. Om vi inte får en son den här gången så kommer vi att få en nästa gång.

- För mig blir det ingen nästa gång, sade hon dystert. Din far har redan gett prinsen sitt ord.

- Vi lämnar landet. Vi kan resa till England och bosätta oss där. Jag gick i skola där, jag har vänner där.

- Nej, Samir. Din plats är i ditt hemland. Vårt folk behöver dig. Vad du har lärt dig hjälper dem redan. Vem hade anat att generatorn, som du tog med dig från England för att lysa upp ditt operationsrum, skulle leda till ett bolag som förser vårt land med ljus?

- Och större rikedom åt vår familj, tillade han. Rikedom som vi inte behöver eftersom vi redan har allt.

- Men det är bara du som kan se till att rikedomen används till allas bästa och inte bara till ett fåtals. Nej, Samir, du får inte ge dig iväg. Vårt folk behöver dig.

Han var tyst.

- Du måste lova mig en sak. Hon såg upp, såg honom i ögonen. Om det blir en flicka ska du låta mig dö. Jag uthärdar inte tanken på att leva utan dig.

- Stormen, sade han. Det måste vara stormen. Det finns ingen annan förklaring till de vanvettiga tankar som du har i huvudet.

Hon slog ned blicken inför hans.

- Det är inte stormen, viskade hon. Värkarna börjar redan.

- Är du säker på det? frågade han. Enligt hans beräkningar var det tre veckor för tidigt.

- Jag har fött tre barn, svarade hon lugnt. Så jag vet. Den första värken kom för ungefär ett par timmar sedan och den senaste alldeles nyss när du var och såg ut i stormen.

Mustafa låg och sov, skyddad för stormen av tre filter över huvudet och värmd av de heta kamelerna på vardera sidan. Han drömde om ett paradiset, fyllt av gyllene solljus och älskliga huris i samma gyllene färg, med feta bröst, magar och stjärtar. Det var sköna cannabisdrömmar, för han hade inte velat vara så självisk att han vägrade att dela cannabisen som han hade gett kamelerna och låta dem vandra in i paradiset utan hans ledning. Utan honom skulle de stackars kreaturen ha gått vilse.

Ovanför honom rasade stormen och blåste sand på filtarna för att blåsa bort den igen när vinden ändrade

riktning. Vid paradiset rand ändrade en kamel ställning, och plötsligt trängde kylan in i de gamla benen. Instinktivt flyttade han sig mot djurets värme men det flyttade sig längre bort från honom. Han drog filtarna om sig och flyttade sig mot en annan kamel. Men denna hade också flyttat på sig och kylan angrep honom nu från alla håll. Han började långsamt vakna.

Kamelerna kämpade för att komma upp på benen. Som vanligt då de var nervösa, började de släppa avföring och urinera. Strålen från en av dem stänkte på filtarna och detta gjorde honom klarvaken. Ilsket svärande över att ha blivit uppryckt ur drömmen, flyttade han sig undan den heta syrliga strålen.

Han reste sig på alla fyra och kikade ut under filtarna. Och plötsligt flämtade han till. Genom sandridån kom en man ridande mot honom på en åsna. Bakom mannen kom en annan åsna vars sadel var tom. Ryttaren vände sig och såg på honom.

Det var då som Mustafa skrek. Mannen hade två huvuden. Två vita ansikten på samma kropp glodde ondskefullt på honom.

Mustafa hoppade upp. Utan en tanke på sanden som slog honom i ansiktet sprang han mot karavanledarens tält.

- Aijii! Aijii! Dödsängeln har kommit efter oss!

Fuad störtade som en blixtn ut ur tältet. Han fångade upp Mustafa i de jättelika armarna, lyfte upp honom och ruskade honom som om han hade varit ett barn.

- Håll tyst! röt karavanledaren. Har inte vår herre nog mycket att tänka på med sin hustru i födslovåndor utan att han ska behöva lyssna på dina cannabisdrömmar?

- Dödens ängel! Jag såg honom. Mustafas tänder skallrade. Han pekade. Titta där! Vid kamelerna!

Vid det laget hade flera andra män sprungit fram till dem. De vände sig alla om för att se åt det håll Mustafa pekade. De ryckte till av rädsla när de båda åsnorna dök upp ur mörkret och den förblindande sanden. Och på den första åsnan satt en man med två huvuden.

Nästan lika snabbt som de hade dykt upp försvann de andra männen in var och en i sitt privata skydd. Kvar var bara Mustafa som sprattlade i Fuads armar. Ofrivilligt lossade Fuad på greppet om kameldrivaren, och den lille mannen gled ur greppet och dök in i tältet, lämnande honom ensam att möta dödsängeln.

Nästan som förlamad såg Fuad åsnorna stanna framför honom. Med en mans röst sade ryttaren:

- As-salam aleikum.

Fuad svarade mekaniskt:

- Aleikum as-salaam.

- Jag söker hjälp, sade ryttaren. Vi har varit vilse i stormen i dagar och min hustru är sjuk, en förlossning är nära förestående.

Långsamt och försiktigt började ryttaren sitta av. Det var då som Fuad såg att ryttarens filt hade varit svept om två kroppar. Han steg snabbt fram.

- Seså, sade han vänligt, låt mig hjälpa till.

Samir dök upp ur mörkret, han var klädd i en tung beigefärgad mishlah.

- Vad är det som pågår här? frågade han.

Faud vände sig om, kvinnan vilade lätt som en fjäder i hans armar.

- Resenärer som ridit vilse i stormen, herre.

Mannen lutade sig utmattad mot åsnan.

- Jag vet inte hur många dagar vi har varit där ute ...

Han började glida ner mot marken. Samir fångade upp honom och lade armen under mannens axlar.

- Luta er mot mig, sade han.

Mannen stödde sig tacksamt mot honom.

- Min hustru, viskade han. Hon är sjuk. Utan vatten.

- Hon ska tas om hand, försäkrade Samir. Han såg på karavanledaren och tillade: Ta henne till mitt tält.

- Åsnorna, sade mannen.

- De blir också omhändertagna, sade Samir. Ni är välkommen i mitt hus.

Mannens ansikte var sårigt och blödde. Läpparna var svullna och spruckna. De ärriga händerna dolde helt den lilla tekoppen. Han var lång, längre än Samir, minst en och åttio. Näsan var stor. De genomträngande blå ögonen var nästan dolda av uppsvullna ögonlock. Han såg på doktorn när denne rätade på sig bredvid halmmadrassen som mannens hustru låg på.

Samir vände sig mot honom. Han visste inte vad han skulle säga. Kvinnan var döende. Hon var nästan helt uttorkad. Pulsen var svag och oregelbunden och blodtrycket oroväckande lågt.

- Hur många dagar var ni ute i stormen? frågade han.

Mannen stirrade på honom. Han skakade på huvudet.

- Jag vet inte, det verkade som en hel evighet.

- Hon är mycket illa däran, sade Samir.

Mannen satt tyst en stund. Han stirrade i tekoppen.

Läpparna rörde sig men Samir hörde inte ett ljud. Sedan såg han på Samir.

- Är ni läkare?

Samir nickade.

- Kommer hon att överleva?

- Det vet jag inte, svarade Samir.
- Min hustru ville att vårt barn skulle födas i det heliga landet, sade mannen. Men britterna ville inte ge oss pass. Därför tänkte vi att om vi kunde ta oss över öknen, skulle vi kunna komma in bakvägen och smyga oss in i landet.

Att Samir var chockerad hördes på tonfallet.

- Med bara två åsnor? Ni skulle fortfarande ha haft nästan tio mil öken att ta er över.

- Stormen överraskade oss och vi tappade våra förråd, sade mannen. Det var som en mardröm.

Samir vände sig mot kvinnan igen. Han klappade händer och Aida, hustruns tjänarinna, kom in i rummet.

- Gör i ordning litet sockervatten, sade han till henne. När hon hade lämnat rummet vände han sig till mannen igen. Ni måste försöka få henne att svälja ner litet, sade han.

Mannen nickade. Han var tyst en stund men sade sedan:

- Ni har naturligtvis förstått att vi är judar?

- Ja.

- Men ändå vill ni hjälpa oss?

- Vi är alla resenärer på samma hav, sade Samir. Skulle ni vägra att hjälpa oss om förhållandena vore ombytta?

- Nej, svarade mannen med en huvudskakning. Hur skulle jag kunna göra något sådant, i mänsklighetens namn?

- Då är vi överens. Samir log och sträckte fram handen. Jag heter Samir Al Fai.

- Och jag Jesaja Ben Ezra, sade mannen och tog Samirs hand.

Aida kom tillbaka med en liten skål och en sked. Samir tog emot dem och sade till henne:

- Gå efter ett rent litet tygstycke.

Sedan satte han sig bredvid madrassen med tygbiten som hon hade hämtat åt honom. Han blötte tygstycket i det varma sockervattnet och tryckte det mot kvinnans mun.

- Se nu efter hur jag gör, uppmanade han mannen. Ni måste varsamt tvinga isär läpparna och låta dropparna rinna ner i halsen på henne. Det här är det enda jag har till hands som kan ersätta intravenös tillförsel av druvsocker. Men gör det sakta och försiktigt så att det inte finns någon risk att hon kvävs.

- Jag förstår, sade Ben Ezra.

Samir reste sig upp och förklarade:

- Nu måste jag se till min hustru.

Ben Ezra såg frågande på honom.

- Vi är på väg hem efter en pilgrimsfärd till Mecka, förklarade Samir. Stormen överraskade oss här. Liksom ni önskade vi att vårt barn skulle få komma till världen hemma men nu är det knappast troligt att det kan bli så. Barnet kommer tre veckor för tidigt. Samir gjorde en talande åtbörd. Allahs vägar är outgrundliga. Om vi inte hade rest till Mecka för att bedja Honom om en son, och om ni inte hade önskat att ert barn skulle födas i det heliga landet, så skulle vi aldrig ha träffats.

- Jag tackar Gud för att ni är här, sade Ben Ezra. Måtte Han skänka er sonen som ni ber om.

- Tack, svarade Samir. Och måtte Allah vaka över er hustru och ert barn.

Han lämnade det omhägnade rum som delade av de andra rummen när Ben Ezra lutade sig över hustrun och började trycka det uppblöta tygstycket mot hennes mun.

Det var under timmen före gryningen som stormen nådde sin fulla styrka. Utanför tältet röt stormen som ekot av

avlägset kanondunder och sanden piskades mot tältet som hagel från en vredgad himmel. Det var i detta ögonblick som Nabila skrek till av rädsla och smärta:

- Barnet i mig är dött! Jag kan inte längre känna att det lever och rör sig.

- Ssssh, sade Samir milt, allt är som det ska vara.

Nabila sträckte sig efter hans arm. Det fanns ett stänk av förtvivlan i rösten.

- Snälla Samir. Kom ihåg vad du har lovat. Låt mig dö.

Han såg på henne och tårar grumlade blicken.

- Jag älskar dig, Nabila. Du ska leva och skänka mig en son.

Han gjorde det så snabbt och skickligt att hon inte kände injektionssprutans spets tränga in i venen. Endast den ljuva lindringen av smärtan när morfinet tog henne.

Mödosamt rätade han upp sig. Under de senaste två timmarna och litet till hade han inte kunnat finna barnets hjärtslag med stetoskopet. Hela tiden kom Nabilas värkar allt tätare men utvidgningen hade varit obetydlig.

- Aida, sade han till den gamla tjänarinnan, kalla hit karavanledaren. Jag kommer att behöva hans hjälp för att ta emot barnet. Men säg till honom att han tvättar sig noga innan han kommer in i tältet.

Hon nickade och sprang förskrämd ut ur rummet. Samir började snabbt lägga fram instrumenten på en ren vit duk invid bädden.

Plötsligt skälvde Nabila till och blod började rinna ur henne. Det var något allvarligt fel med henne eftersom hon hade fått blödningar. Kroppen hävde sig som om hon försökte pressa ut barnet. Men Samir kunde inte känna barnets huvud. Han insåg nu vad det var som var fel. Moderkakan blockerade öppningen i modermunnen.

Blodfläckarna på lakanen bredde ut sig mer och mer och Samir försökte motarbeta en stigande rädsla. Han trängde in handen i Nabila och vidgade livmoderhalsen så att han skulle kunna dra ut moderkakan. När han hade fått ut den blodiga vävnaden sprängde han fosterhinnan och barnet fördes nedåt och ut ur hennes kropp. Han klippte snabbt av navelsträngen och vände sig sedan mot Nabila igen. Sedan undslapp honom en lättnadens suck när blödningsen upphörde. Och nu, för första gången, såg han närmare på barnet.

Det var ett flickebarn och det var dött. Han visste det utan att ens behöva röra vid det. Tårarna strömmade ur ögonen när han vände sig och såg ner på Nabila. Nu skulle hon aldrig kunna ge honom en gosse. Inget barn alls mera. Han tänkte se till att hon aldrig mera blev havande. Hotet mot hennes liv skulle vara för stort. En våg av förtvivlan vällde upp inom honom. Hon hade kanske haft rätt. Döden hade måhända varit att föredra framför detta.

- Doktorn. Ben Ezra stod vid dörrens förhänge.

Han stirrade på juden för tårfördunklad blick, han fick inte fram ett ord.

- Min hustru, doktorn. Ben Ezra lät skrämmd. Hon har slutat andas.

Mekaniskt tog Samir upp läkarväskan. Han såg på Nabila igen. Morfinet var effektivt. Hon sov lugnt. Han gick hastigt ut i det andra rummet.

Han ställde sig på knä bredvid den andra kvinnan och lyssnade med hjälp av stetoskopet efter hjärtslag. Men det hördes inga. Snabbt gjorde han i ordning en adrenalininjektion och sprutade vätskan direkt i hjärtat. Sedan tvingade han upp hennes mun och försökte blåsa luft

i lungorna men det tjänade ingenting till. Till sist vände han sig mot mannen.

- Jag beklagar, sade han.

Ben Ezra stirrade på honom.

- Hon kan inte vara död, sade han. Jag ser att hennes mage rör sig.

Samir såg ned på kvinnan. Ben Ezra hade rätt. Kvinnans mage såg ut att röra sig.

- Barnet! utropade Samir. Han stack handen i väskan och tog upp en skalpell.

- Vad tänker ni ta er till? frågade Ben Ezra.

- Barnet, förklarade Samir, det är inte för sent att rädda barnet.

Samir hade inte tid att öppna kvinnans kläder. Han klippte snabbt bort dem. Nu var kvinnans mage blottad. Den var blåaktig och svullen.

- Blunda nu, sade Samir, titta inte.

Ben Ezra lydde. Samir gjorde snabbt snittet. Den tunna huden brast med en svag smäll. Samir öppnade buken och strax efteråt höll han barnet i händerna. Han klippte av navelsträngen och band om. Efter ett par klatschar i barnets stjärt fylldes tältet av ett livaktigt barnskrik. Samir såg på fadern.

- Ni har fått en son, sade han.

Ben Ezra stirrade tillbaka på honom med ett egendomligt uttryck i ögonen. Han sade inget.

- Ni har fått en son, upprepade Samir.

Ben Ezras ögon fylldes av tårar.

- Vad ska jag ta mig till med en son? frågade han. Utan hustru och med tio mil öken kvar att ta mig över. Barnet skulle dö.

- Vi ska ge er färdkost, sade Samir.

Juden skakade på huvudet.

- Det skulle aldrig gå. Jag håller mig redan undan för polisen. Det finns inget jag kan göra för barnet.

Samir stod tyst, han höll fortfarande barnet i armarna.

- Och ert barn? frågade Ben Ezra och såg på honom.

- Dött, svarade Samir kort. Allah i all Sin visdom fann väl ingen anledning att hörsamma våra böner

- Var det en son? frågade Ben Ezra.

Samir skakade på huvudet och svarade:

- En flicka.

- Allah är kanske visare än någon av oss och det är därför som Han sammanförde oss i öknen, sade Ben Ezra och såg Samir i ögonen.

- Det där förstår jag inte, svarade Samir.

- Om det inte hade varit för er, så skulle barnet ha dött med modern. Ni är barnets far mer än jag.

- Ni är galen, sade Samir.

- Nej. Ben Ezras röst hade blivit stadigare. Tillsammans med mig skulle han dö. Den börda det skulle innebära för mig att ta honom med skulle mycket väl kunna leda till döden även för mig. Men Allah har bönhört er då ni bad om en son. Hos er växer han till sig i styrka och trygghet.

Samir såg juden i ögonen.

- Men då skulle han bli muslim och inte jude.

Ben Ezra såg på Samir med fast blick.

- Har det egentligen någon betydelse? frågade han.

Påpekade ni inte för mig att vi är resenärer på samma hav?

Samir såg ned på det lilla gossebarn som han höll i sina armar. Plötsligt fylldes han av kärlek av ett slag som han aldrig tidigare hade upplevt. Allah hade i sanning på Sitt vis bönhört dem.

- Vi måste skynda oss, sade han. Följ med mig. Ta med det andra barnet.

Ben Ezra tog upp det dödfödda barnet och gick ut genom förhänget. Samir lade sin son på bordet och svepte in honom i ett rent vitt lakan. Han var just färdig med detta när Aida och Fuad kom in. Han såg på kvinnan.

- Tvätta min son ren, befalde han.

Kvinnan såg honom i ögonen ett ögonblick, sedan rörde sig läpparna.

- Allah vare prisad ...

- Det blir nog tid för det under morgonbönen, sade Samir kort. Han vände sig till karavanledaren.

- Du följer med mig, sade han och gick före ut genom förhänget.

Lika oväntat som stormen hade överraskat dem hade den helt bedarrat. Gryningen var ljus och klar. De båda männen stod vid de nya gravarna i utkanten av oasen. Bredvid Ben Ezra stod hans båda åsnor. Den ena var tungt lastad med vatten och proviant, den andra bar en gammal sliten lädersadel. Ben Ezra och Samir såg förstulet på varandra. Ingen av dem kom på något att säga.

Jesaja Ben Ezra sträckte fram handen.

Samir tog den tyst. Det fanns ett varmt band mellan dem. Efter en stund släppte de varandras händer och juden svingade sig i sadeln.

- Khatrak, sade han.

Samir såg upp på honom. Med högra handen gjorde han den traditionella åtbörden. Han rörde vid pannan, läpparna och till sist hjärtat.

- As-salaam aleikum. Frid vare med er.

Ben Ezra satt tyst en stund. Han såg på gravarna, sedan på Samir. Båda männen hade tårar i ögonen.

- Aleichem sholem, sade han och vände bort åsnorna.

Samir stod kvar och såg efter honom en stund. Sedan gick han långsamt tillbaka till sitt tält. Aida stod i ingången och väntade på honom och hon sade ivrigt:

- Husmor håller på att vakna.

- Har du talat om det för henne?

Tjänarinnan skakade på huvudet.

Han gick genom förhänget och lyfte upp barnet. Han stod bredvid sin hustru när hon slog upp ögonen. Leende såg han ned på henne.

- Samir, viskade hon. Jag är så bedrövad.

- Det finns inget som du behöver vara ledsen för, sade han milt och lade barnet i hennes armar. Allah har bönhört oss. Vi har fått en son.

Hon såg länge ner på barnet, sedan vände hon upp ansiktet mot honom. Ögonen började fyllas av tårar.

- Jag hade en så förfärlig dröm, viskade hon. Jag drömde att barnet hade dött.

- Det var en dröm, Nabila, sade han, bara en dröm.

Nabila såg ned på barnet, fingrarna drog undan lakanet från den lilles ansikte.

- Han är vacker, sade hon. Sedan såg hon förbluffad ut. Hon tittade upp på maken. Samir! utbrast hon. Vår son har blå ögon.

Samir skrattade högt.

- Kvinna, kvinna, sade han. Ska du aldrig lära dig något? Alla nyfödda barn har ju blå ögon.

Men Allah hade verkligen utfört ett underverk. För Baidr Samir Al Fai växte upp med mörka, nästan violetta blå ögon. De hade samma färg som öknens natthimmel.

Första boken

Slutet av våren 1973

1

De sylvassa duschstrålarna mot huvudet dränkte ljudet från de fyra stora jetmotorerna. Ångan började imma väggarna i den smala duschkabinen. Han gnuggade lödder från den parfymerade tvålen och gned in hela kroppen. När han sedan hade duschat bort löddret vred han av varmvattenkranen så att vattnet blev iskallt. På en gång försvann tröttheten och han blev klarvaken. Han stängde av vattnet och steg ut ur duschkabinen.

Som vanligt stod Jabir och väntade med en mjuk frottébadrock och tjocka badhanddukar över armen. Han svepte handdukarna om husbondens kropp.

- Godafton, herre, sade han lågt på arabiska.

- Godafton, min vän, sade Baidr och gnuggade sig energiskt. Vad är klockan?

Jabir tittade på Seikokronometern av rostfritt stål som hans husbonde hade skänkt honom.

- Nitton och femton, fransk tid, svarade han stolt. Fick ni en skön vila, herre?

- Ja tack, svarade Baidr. Han släppte handdukarna och drog på sig badrocken som hölls fram åt honom. Var är vi?

- Över Engelska kanalen, svarade Jabir. Kaptenen bad mig meddela er att vi kommer att vara i Nice klockan tjugo och fyrtio.

Jabir höll upp dörren till det lilla badrummet så att Baidr kunde gå in i huvudkabinen. Fastän kabinen var så stor att den upptog nästan en tredjedel av hela utrymmet i en Boeing 707, så var luften tjock och fylld av den tunga doften av cannabis och amylnitrit.

Baidr hejdade sig ett ögonblick. Han hade inget mot dessa dofter medan han rökte, men efteråt äcklade de honom.

- Det stinker här, sade han. Skada att vi inte får öppna ett fönster och vädra. Men på tiotusen meters höjd skulle väl följden bli smått katastrofal.

Jabir drog inte ens på munnen.

- Ja, herre, svarade han bara. Han gick snabbt genom kabinen och öppnade alla de små luftintagen. Sedan tog han fram en flaska parfymerad spray och sprayade hela kabinutrymmet. Han gick tillbaka till Baidr.

- Har ni bestämt klädsel, herre? frågade han.

- Inte än, svarade Baidr. Han såg ned på den enorma dubbelsängen som upptog nästan halva kabinutrymmet.

De båda flickorna låg i varandras armar. Det milda gula kabinljuset lyste på de nakna kropparna. De var helt borta från världen. Baidrs minne av det som hade hänt för flera timmar sedan, var lika levande som om det hände just nu.

Han hade stått bredvid sängen och sett dem älska med varandra. Var och en av dem hade huvudet mellan den andras ben, mun och tunga arbetade frenetiskt tills den ena plötsligt lade sig över den andra. De dubbla halvmånarna av vita skinkor lyste mot honom Upphetsningen steg i honom och då han såg ner hade han hård, pulserande erektion. Han tömde snabbt en av amylkapslarna som låg på bordet, ställde sig på knä över flickan och placerade sin penis mot hennes anus. Sedan lade han en stark arm under magen på flickan och tryckte henne hårt mot sig. Han förde handen nedåt tills han kände kullen. Den andra flickans tunga slickade hennes klitoris och rörde på samma gång vid hans fingertoppar. Våldsamt ryckte han flickan bakåt mot sig och stötte hårt och djupt in i hennes anus.

Flickan stelnade till ett ögonblick vid den oväntade attacken, sedan öppnade hon munnen till ett skrik. När hon drog in andan efter luft bröt han ett par kapslar under hennes ansikte. I stället för att skrika nådde hon klimax i en krampaktig, knyckande orgasm. En sekund efteråt bröt han en kapsel åt sig själv och exploderade i en orgasm som han aldrig trodde skulle ta slut. Rummet började snurra runt och han sjönk ner i mörker. Nästa medvetna handling var att han steg upp och gick in i duschen.

Nu stod han bredvid sängen och såg ned på dem igen. Men den här gången kände han inget. Det var över. De hade blivit utnyttjade och tjänat sitt syfte. De hade lättat upp tristessen under den långa flygningen från Los Angeles. Nu kunde han inte ens erinra sig deras namn. Han vände sig om och gick mot kabindörren. I dörröppningen vände han sig mot Jabir.

- Väck dem och säg till dem att de klär på sig, sade han. Och därmed stängde han dörren efter sig.

Han gick genom den smala korridoren förbi de båda gästkabinerna och in i salongen. Dick Carriage, direktörsassistenten, satt i kontoret i främre delen av salongen, vid skrivbordet med telefoner och telex inom bekvämt räckhåll. Som vanligt var den unge juristen korrekt klädd: Vit skjorta, slips, mörk kostym. Baidr kunde inte minnas att han en enda gång hade sett honom i skjortärmarna.

Carriage reste sig upp.

- Godafton, chefen, sade han formellt. Vilat ut ordentligt?

- Tack, ja, svarade Baidr. Och du då?

Den unge juristen gjorde en liten grimas, det enda missnöjesuttryck han någonsin tillät sig.

- Har inte kunnat lära mig sova i flygplan, svarade han.

- Det gör du så småningom, log Baidr. Ge dig bara till tåls.

Men Carriage log inte.

- Om jag inte har kunnat lära mig det på två år, kommer jag nog tyvärr aldrig att lära mig det.

Baidr tryckte på knappen till serviceavdelningen.

- Hur är läget? undrade han.

- Allt lugnt, svarade Carriage. Det är ju weekend.

Baidr nickade. Det var lördag. Han hade inte heller räknat med att något av betydelse skulle hända. När de lämnade Los Angeles hade klockan varit ett på natten där.

Raoul, chefsstewarden, kom in från kabyn.

- Ja, sir?

- Kaffe, sade Baidr, amerikanskt kaffe. Hans mage trivdes inte riktigt bra med det beska filterkaffe som stewarden helst serverade. Han vände sig mot Carriage igen.

- Har du fått någon kontakt med yachten?

- Jag har talat med kapten Petersen, svarade Carriage med en nick. Han har ordnat allting inför partyt i kväll. Rollsen och San Marcon kommer att finnas vid flygplatsen. Om sjön är någorlunda lugn kommer San Marcon att ta er till Cannes på tjugo minuter, säger han. Med bilen skulle det ta en timme eller mer, beroende på den ovanligt täta trafiken under filmfestivalen.

Stewarden kom tillbaka med kaffet. Medan han hällde upp i koppen tände Baidr en cigarrett. Han drack en klunk kaffe.

- Får det vara något att äta? frågade stewarden.

- Inte riktigt än, tack, svarade Baidr. Han vände sig mot Carriage igen och frågade:

- Är min fru ombord i yachten, Dick?

- Kaptenen sade att hon var i villan. Men Josef har åkt ner från Paris och är redan ombord. Han bad mig meddela er att han har ordnat en topptalang inför kvällen.

Baidr nickade. Josef var chef för kontoret i Paris. Baidr hade en i varje land. Det var skärpta, charmerande, välutbildade unga män som älskade pengar och ställningen närmast maktens tron. En av deras viktigaste uppgifter var att skaffa vackra flickor, som skulle förgylla de partyn som Baidr höll i samband med affärerna.

- Ring upp Mrs Al Fai åt mig, sade han till Carriage.

Han gick tillbaka till den del av kabinen där man intog måltiderna och satte sig vid det runda mahognybordet. Raoul fyllde på i koppen. Litet senare surrade telefonen. Han lyfte luren.

Carriages röst kom i luren.

- Mrs Al Fai är inte hemma. Jag har just talat med hennes sekreterare, som säger att hon har åkt bort för att se en film, och att hon sedan skulle åka direkt ut till yachten.

- Tack, sade Baidr och lade på luren. Han var inte förvånad. Han hade inte räknat med att Jordana skulle vara hemma. Inte när filmfestivalen pågick eller när det var något party på gång. Hon ville vara med där det hände något. Han var litet misslynt ett ögonblick men det gick snart över. När allt kom omkring var det just det som han fäst sig vid hos henne redan från början. Hon var amerikanska, inte arabiska. Amerikanska kvinnor fann sig inte i att sitta hemma. En gång hade han försökt förklara det för sin mor, men hon hade aldrig riktigt kunnat förstå det. Hon var fortfarande besviken över att han inte hade gift sig med en arabisk flicka efter skilsmässan från den första hustrun.

Telefonen surrade igen. Han tog upp luren. Det var piloten, kapten Andrew Hyatt.

- Med ert tillstånd, sir, sade han, skulle jag vilja låta Air France serva planet, om vi stannar tillräckligt länge i Nice.

Baidr log för sig själv. Det var kaptenens artiga sätt att ta reda på hur lång markpermission han kunde ge besättningen.

- Jag tror att vi kan räkna med att stanna i Nice till nästa onsdag, svarade han. Räcker det, Andy?

- Ja, sir.

- Det har varit en fin flygning, Andy. Tack ska du ha.

- Tack, sir. Piloten lät nöjd och belåten när han lade på luren.

Baidr tryckte ner Carriages knapp på snabbtelefonen.

- Boka in besättningen på Negresco till och med tisdagen, sade han.

- Ja, sir. Carriage tvekade ett ögonblick. Men flickorna då - ska vi bjuda dem till partyt?

- Nej, svarade Baidr korthugget. Josef hade redan tagit hand om den detaljen.

- Vad ska vi göra med dem då?

- Boka in dem på Negresco på samma gång som besättningen. Ge dem femhundra dollar var och flygbiljetter tillbaka till Los Angeles.

Han lade på luren och såg ut genom fönstret. Det var nästan mörkt och långt under honom började ljusen blinka i det franska landskapet. Han undrade vad Jordana hade för sig. Det var nästan en månad sedan han träffade henne i Beirut med barnen. Nu hade de ordnat så att de skulle träffas i södra Frankrike till hennes födelsedag. Han tänkte på diamanthalsbandet från van Cleefs och undrade om hon skulle tycka om det. Det var han inte så säker på.

Nuförtiden var det ju inne med jeans och bijouterier. Ingenting var äkta längre, inte ens deras känslor för varandra.

Jordana steg upp ur sängen och började gå mot badrummet, hon plockade upp kläderna på vägen dit.

- Varför så bråttom, älskling? kom mannens röst från sängen.

Hon stannade vid badrumsdörren och såg tillbaka på honom.

- För att min man är på väg hit, svarade hon. Jag måste vara ombord på båten i så pass god tid att jag hinner klä om till partyt.

- Hans plan är kanske försenat, sade mannen.

- Baidrs plan är aldrig försenat, svarade hon kort. Hon gick in i badrummet och stängde dörren efter sig. Hon böjde sig över bidén och skruvade på kranarna så att hon fick lagom blandning av hett och kallt vatten. Sedan öppnade hon necessären, tog upp en tvålask av plast och satte sig grensle över bidén för att tvätta sig.

- En vacker dag tänker jag strunta i att tvätta mig där, tänkte hon, undrar just om han kommer att märka det när han slickar mig.

Hon förkastade tanken och skrattade för sig själv. Män var så besatta av tanken på den oemotståndliga kraften hos sina penisar, att de inte kunde föreställa sig annat än att varje kvinna som de trängde in i fick den ena orgasmen efter den andra. Hon kunde räkna sina riktiga orgasmer på sina tio fingrar. Men en sak var hon förvissad om. Om det någonsin blev aktuellt att dela ut akademipriser för låtsasorgasmer så skulle hon vinna ett vartenda år.